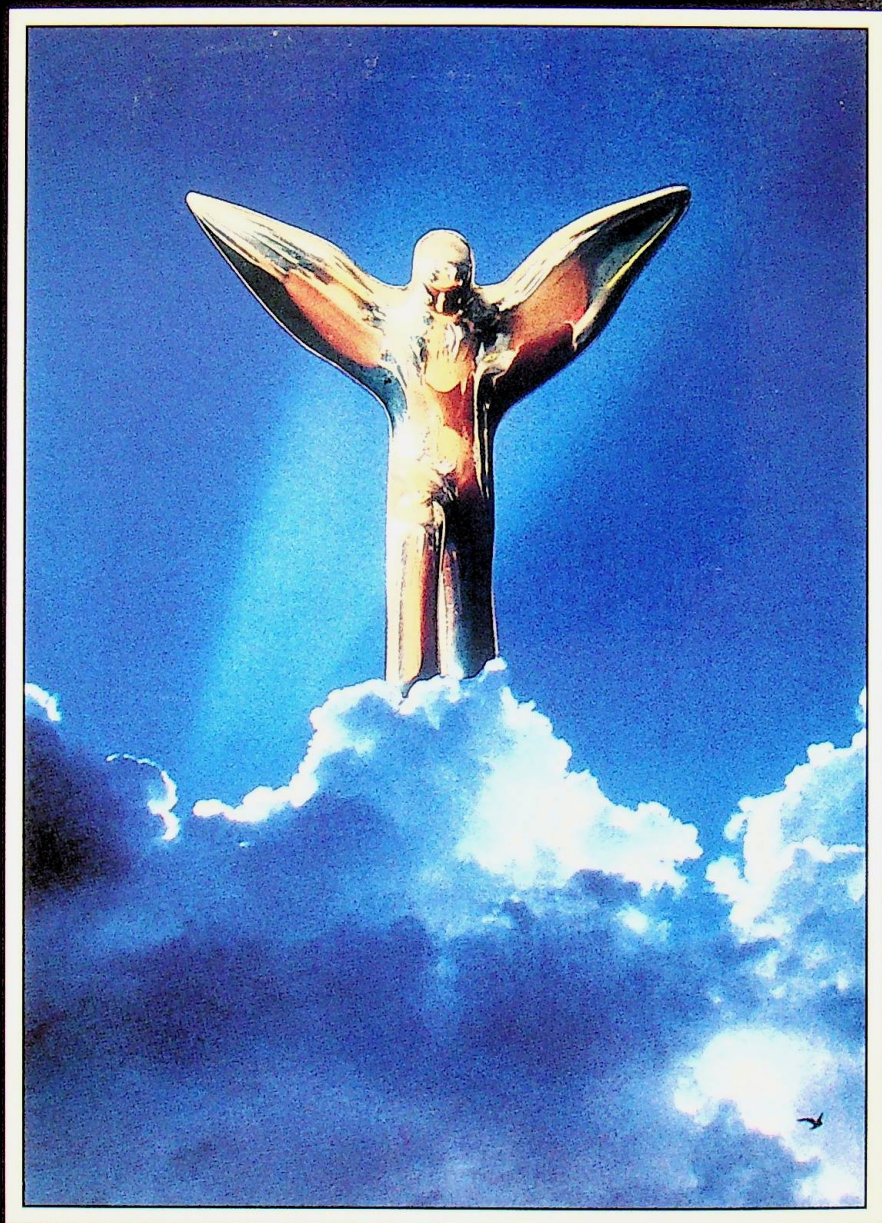

IVO
KRAJNOVIĆ

POMIRENJE

*U što prođe moja mladost
to tek danas mogu reći;
ono za čim žudah jako
ja ne znadoh nikad steci.*

*Kao val se prevrtala
mlakim suncem obasjana,
rijetko žal je dohvatala
mrkim nebom opasana.*

*Ali što ću sad da želim,
kasno je a vrijeme bježi,
na vrhu svih mojih nada
samo noć i magla leži.*

OLINKO DELORKO

IVO
KRAJNOVIĆ
SKULPTURE

42

1956 - 1998

GALERIJA FORUM
17. 08. - 03. 09. 1998.

KIPAR PRED VRATIMA POVIJESTI

Ivo Krajnović, samozatajno povučen u izolaciju svog ateljea, ni jednog trenutka nije pokazao tendenciju da se svrsta iza bilo koje programatske zastave. Nikada on nije "rušio svjetove", svjestan svojih pravih mogućnosti on je stvarao unutar svoje prirode, uvijek svijestan dosega svoje posebne darovitosti. Sve je postigao isključivo svojom posebnom darovitošću.

Ivo Krajnović očito je nedugo iza svog kiparskog starta prekoračio prag profesionalizma, on oblik promatra iskusnim okom kipara čije parametre treba tražiti u suvremenosti. On je očito rano prebolio sve dječje bolesti amaterizma s čijih je pozicija startao u umjetnost: u njegovoj skulpturi nema ni traga "anatomskog realizma", ili, kao druga krajnost amaterizma, onog olabavljenog ili zbrčkanog "ekspresionizma". Nepotrebno je isticati da se najčešće kod većine amatera ne radi o realizmu, ni o ekspresionizmu koji se u pravilu pretvaraju u nemuštli slikarski jezik.

Reducirajući oblik i fabulu do krajnjih granica čitljivosti, Ivo Krajnović potpuno se podređuje logici i regulama tog i takvog sažetog volumena kojim će potpuno odgovoriti svim zahtjevima takvog pristupa. U ovom pročišćenju kipar prolazi kroz određene "razvojne" etape, od apstrakcije (EQUUS, Pogled u prostor), do semifiguralne "Pobjednice" koja sugerira hrvatsku varijantu Nike Samotračke. Ivo Krajnović "vraća" se figuraciji s nekoliko arpovskih redukcija i "pojednostavljenja" skulptorske mase, prije svega i pročišćenim "Golubom", "Mati I", "Balerinom", "Braćom", a nadasve skulpturom "Opa" i "Žena berda". Rekao bih da su upravo ove skulpture, koje su ga asketskom ekonomičnošću sredstava približile njegovoj današnjoj prepoznatljivosti, potvrdila njegova kontinuirana rasta i kretanja prema današnjim pozicijama.

Mišljenja sam, da je stvarni doprinos Ive Krajnovića hrvatskoj skulpturi upravo u onim njenim trenucima oslobađanja od "tradicionalnih oblika i težnji za krajnim pročišćenjem skulptorske mase s koje još nisu brisani tragovi figuracije. Sjetimo se, usput, na ovom rubnom području Bakićevog "Ivana Gorana Kovačića" iz parka na Ribnjaku kao najvišeg dometa onog skoka iz figuracije u apstrakciju. U ovom složenom procesu "transformacije" Ivo Krajnović se "zaustavio" pred samim vratima apstrakcije krenuvši dalje putem

"barlahovskog pročišćenja", čime je "telegrafskom konciznošću" ostao figuralno čitljiv. Ovu tezu potvrđuje čitav niz djela: "Mati s djetetom", "Otac" "Ikar", "Trudnica", a napose antologijski "Pilot veteran".

Ovo su djela po kojima će Ivo Krajnović zauzeti respektabilno mjesto u onom "tranzicijskom trenutku" hrvatske skulpture. Smatram, da ovaj i ovakav njegov udio nije ni malo skroman.

Možda bi iz ove zatvorene cjeline trebalo izdvojiti i posebno upozoriti na nekoliko zanimljivih portreta koji u stopu prate kipareva nastojanja kroz ovo tranzicijsko razdoblje i u kojima je i moglo doći do one "melodioznosti linije".

Mislim, dakako, prvenstveno na one portrete u kojima se kipar dosljedno podredio svim temeljnim postulatima specifične portretne discipline, a oni su poznato je, prepoznatljivost modela i tzv. "psihološke značajke" u ovoj prepoznatljivosti ("Mici", "Mirna", "Vanda I", "Šime Vučetić"). Značajna je karika u ovom portretnom ciklusu djelo "Pilot sa zlatnom kacigom", dok se "Vojnik" svojim sažimanjem "detalja i pročišćenošću volumena može smatrati vrlo visokim dometom. Zanimljiva je i težnja Ive Krajnovića farbanja skulpture intenzivnim fluorescentnim bojama ("Vanda II", "Nevia II", "Vlatka", "Alemka II", "Mici II"; "Zelena I. i II."). To je, prisjetimo se, povratak antičkoj obojenoj skulpturi, ali moje je mišljenje da ovaj povratak nije svjestan i da ga ne bih uvrstio u bilo koji od aktualnih neo - pravaca. Za mene on je potvrda kipareva istraživačkog duha, njegove znatiželje i onih mogućnosti koje se otvaraju pred ovom i ovakvom skulpturom.

Ivo Krajnović, samozatajno povučen u svoju ateljersku izolaciju, nije stvaralac borbene prirode, ni jednog trenutka nije pokazao ambiciju da bude predvodnik nekih avangardnih trendova, ili da se svrsta pod zastavu bilo kojeg programa. Nikad on nije "rušio svjetove", svjestan svojih pravih mogućnosti, on je stvarao unutar vlastitih granica, svjestan dosega svoje posebne darovitosti. Sve što je postigao rezultiralo je isključivo iz njegova perfekcionizma, osjećaja za mjeru i profinjene senzibilnosti. I poetičnosti, dakako. On će, uvjeren sam, dobiti svoje mjesto u aktualnom trenutku hrvatskog kiparstva. Potvrdu za ovu moju tezu nalazim i u mišljenjima nekih kolega po peru; Tako Antun Bauer smatra da je Ivo Krajnović "duboko ugradio (svoje djelo) u našu suvremenu likovnu stvarnost", dok je Stanko Špoljarić još određeniji, on u Krajnovićevom djelu vidi "raznolikost interesa njegove poetike" koja postiže "dojmljivu razinu, gdje se skladno poklapaju ideje i ostvarenja. To su, eto, ona odškrinuta vrata za povijest. Dakako, specifična darovitost nalazi u povijesti svoje specifično mjesto koje, međutim, vrlo rijetko određuju suvremenici. Ovaj je samozatajni stvaralac na najbolji mogući način umnožio onaj biblijski talent svoje poetske i perfekcionistačke prirode, a to zaista nije ni malo zanemarivo.

Josip Depolo

THE SCULPTOR AT THE GATE OF HISTORY

Ivo Krajnović, self-denyingly withdrawn in the isolation of his studio, has not shown any tendency to join anybody's flag of any programmatic orientation. He has never destroyed the world as such, he has always been aware of his possibilities, in every moment deeply aware of his special natural endowment. He achieved everything by means of his special talent.

Ivo Krajnović has very soon surpassed the threshold of professionalism after his start as a sculptor. He watches the shape with a skilled eye of a sculptor whose parameters are to be sought in contemporary world. He has evidently overcome all children's ailments of amateurism, from which positions he started into the art: there is no "anatomic realism" in his sculpture, or, as the another extreme of amateurism, there is no trail of loosened or messed-up "expressionism". It is unnecessary to emphasise that it is neither a question of realism by a great deal of amateurs, nor about expressionism, which is, as a rule, transformed into an inarticulate language of a painter.

Reducing the shape and theme to the utmost frontiers of recognizability, Ivo Krajnović is completely subject to the logic and rules of this and such volume, by which he will respond completely to all the requests of such kind of approach. The sculptor goes through certain developmental phases, from "abstraction" (EQUUS, A View into Space), till the semifigural "Victrix" that suggests the Croatian variant of Nike from Samothrace. Ivo Krajnović "returns" to figural expression with a few abstraction in the style of the great French sculptor Arp and with some "simplifications" of sculptor mass, first of all with a purified "Dove", "Mozther I", "Ballerina", "Brothers", and first and foremost with the sculpture "Ops" (the Roman Goddess of Fertility) and "The Wife of a Bard" I would say that just these sculptures, that approximated him to his today's recognizability with just ascetic economy of media, as a confirmation of his continual development and movement towards his contemporary positions.

I am of opinion, that the real contribution of Ivo Krajnović to Croatian sculpture lies in those moments of liberation from "traditional shapes" and aspirations to the utmost catharsis of sculpture mass, which is not purified of trails of figuration. Let us remind ourselves in this peripheral area of Bakic's "Ivan Goran Kovačić" in the park Ribnjak as the highest range of that jump from figuration into abstraction. In this complicated process of "metamorphosis" Ivo Krajnović stopped at the very door of abstraction and headed Barlach's purification by means of which he remained figurally recognizable. This thesis is backed by a sequence of his works: "Mother with Child", "Father", "Icarus", "A pregnant Woman" and, most of all, "Pilot Veteran".

These are works, according to which, Ivo Krajnović will take the respectable place in this "moment of transition" of Croatian sculpture. I think that this and such part is not modest at all.

Some interesting portraits have to be taken out from the closed entity and especially emphasised that they follow in the sculptor's footsteps his efforts through this "transitional period", in which the melodiousness of shape is achievable. Firstly, I think of these portraits in which the sculptor consequently subjected to all basic postulates of specific portrait discipline, and they are, as it is well-known, the recognizability of the model and the so-called "psychological features" in this recognizability ("Mici", "Mirna", "Vanda I", "Sime Vučetić"). The significant feature in this portrait cycle is the work "Pilot with a Golden Helmet", while "A Soldier" with his condensing of "detail and with purity of volume" can be regarded as the ultimate in range. The tendency of Ivo Krajnović's painting of the sculpture with intensive fluorescent hues is very interesting ("Vanda II", "Nevia II", "Vlatka", "Alemka II", "Mici II", "The Green Woman: and II"). It is, let us remind, the return to the antique painted sculpture, but I think that this return is not conscious and I will not enlist it in any of actual neo-movements. It is for me a confirmation of the sculptor's research-spirit, his curiosity and of these possibilities that are being opened in front of this and such sculpture.

Ivo Krajnović, self-denyingly withdrawn in the isolation of his studio, is not a kind of an author of a warlike nature, has in no moment shown the ambition to be a front runner of some avant-garde trends, or to join the flag of any program. He never "destroyed the worlds", aware of his entire possibilities, he was creating on the inside of his own limits, deeply aware of the range of his special talent. Everything he achieved resulted exclusively from his own perfectionism, the feeling for measure and his sophisticated sensibility. And poetic quality, too. He will, I am convinced, achieve his place in the actual moment of Croatian sculpture. I find the confirmation for this thesis also in the opinions of some colleagues critics: so Antun Bauer considers that Ivo Krajnović "built deeply (his work) into our contemporary reality", while Stanko Spoljaric is more concrete, he sees the "diversity of interests of his poetics" which achieve an "impressive level, where the ideas and realisations harmoniously correspond." These are, the slightly opened doors of history. Of course the specific talent finds in history its specific position which, however, the contemporaries very rarely define. This self-denying author multiplied that biblical talent of his poetic and perfectionistic nature in the best possible way, and it is not in the least negligible.

Josip Depolo

IKAR 1995, BRONCA

DEDAL 1990, BRONCA

POGLED U PROSTOR 1995, BRONCA

NIKA SAMOTRAČKA 1995, BRONCA

ŽENA BERDO 1997, BRONCA

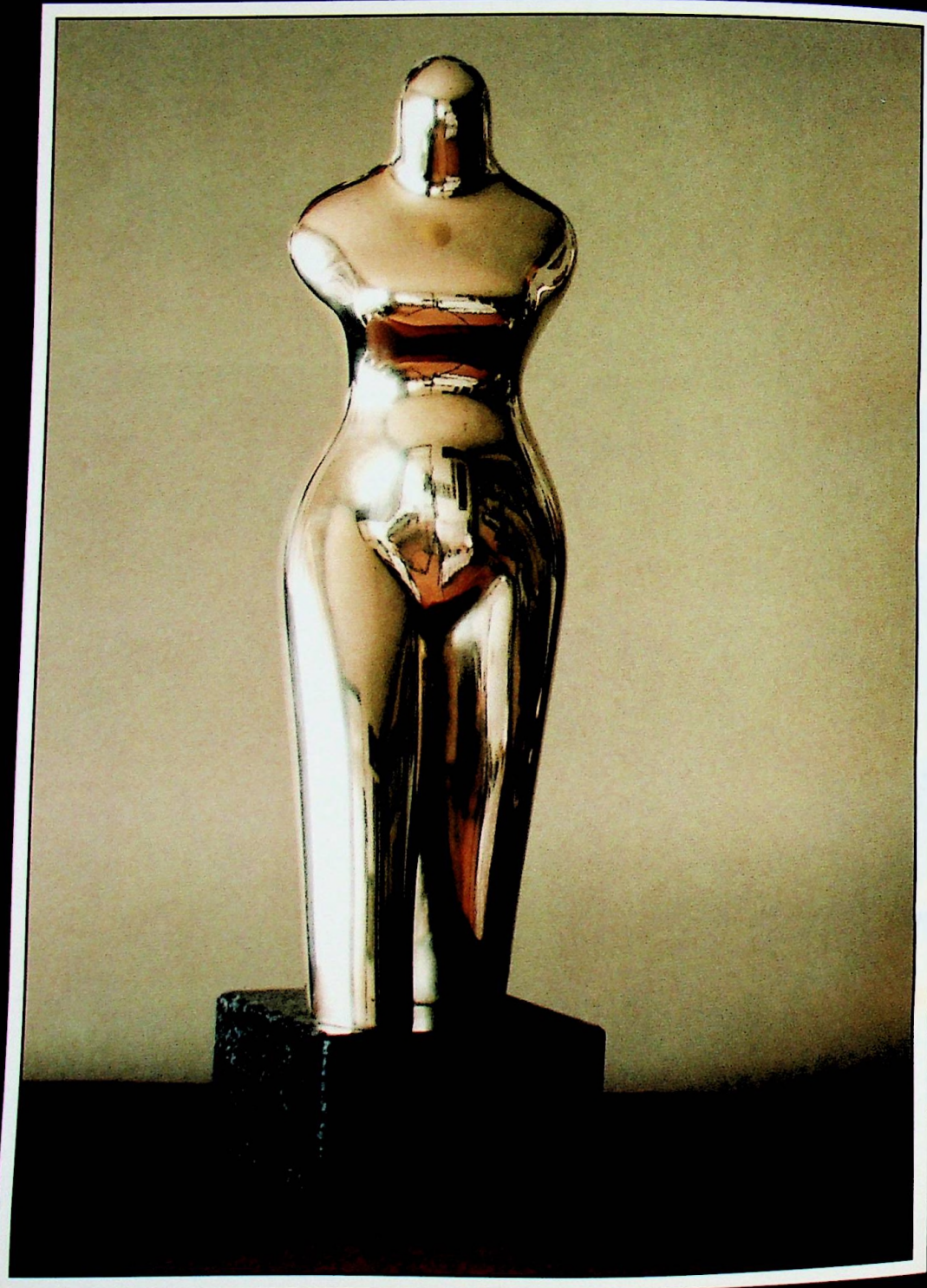
PRSTEN LJUBAVI 1995, BRONCA

BRAĆA 1995, BRONCA

MATI II. 1994, BRONCA

STOJEĆI TORZO 1994, BRONCA

ŻENSKI AKT 1995, BRONCA

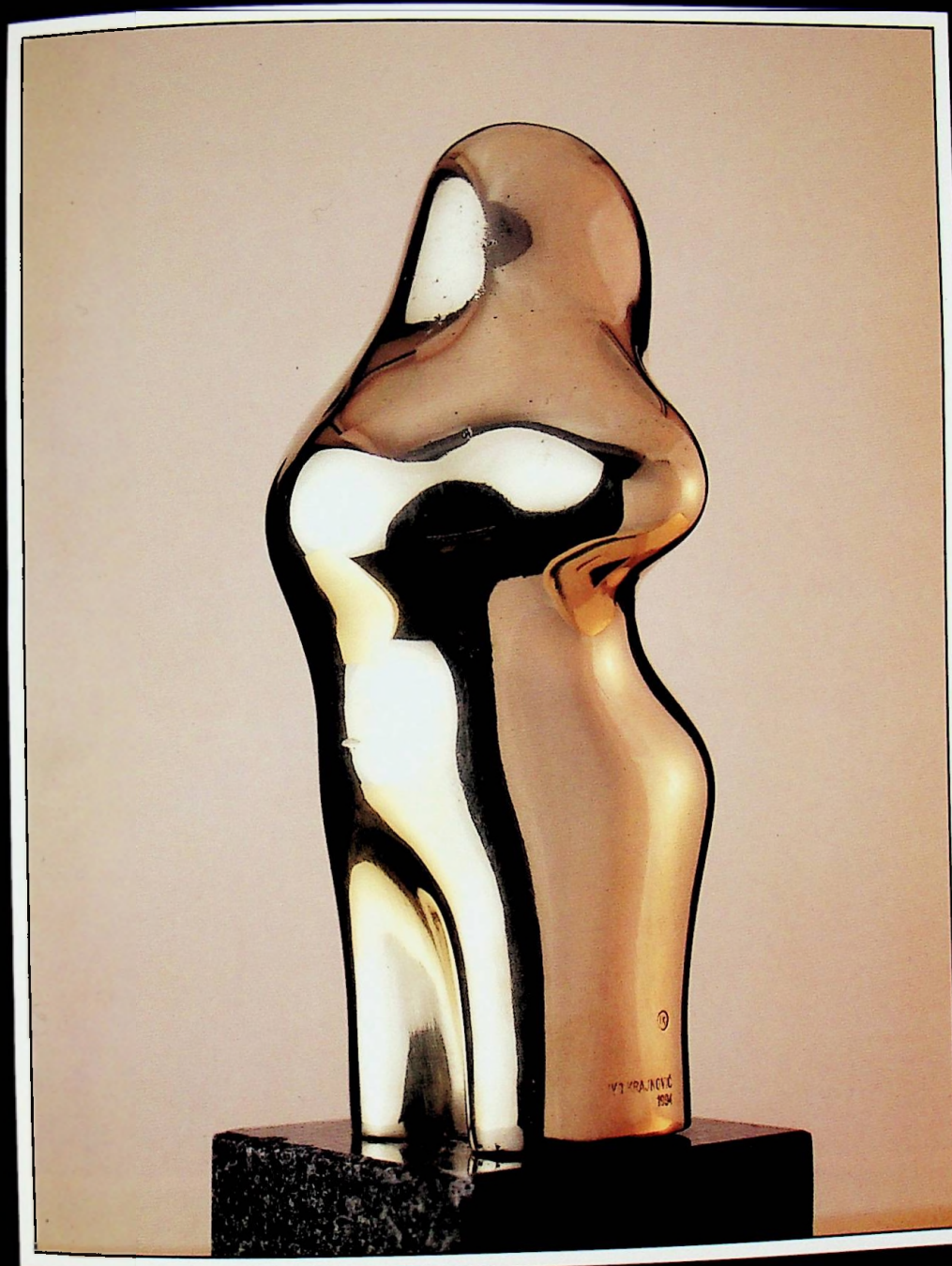
BRANITELJICA 1997, BRONCA

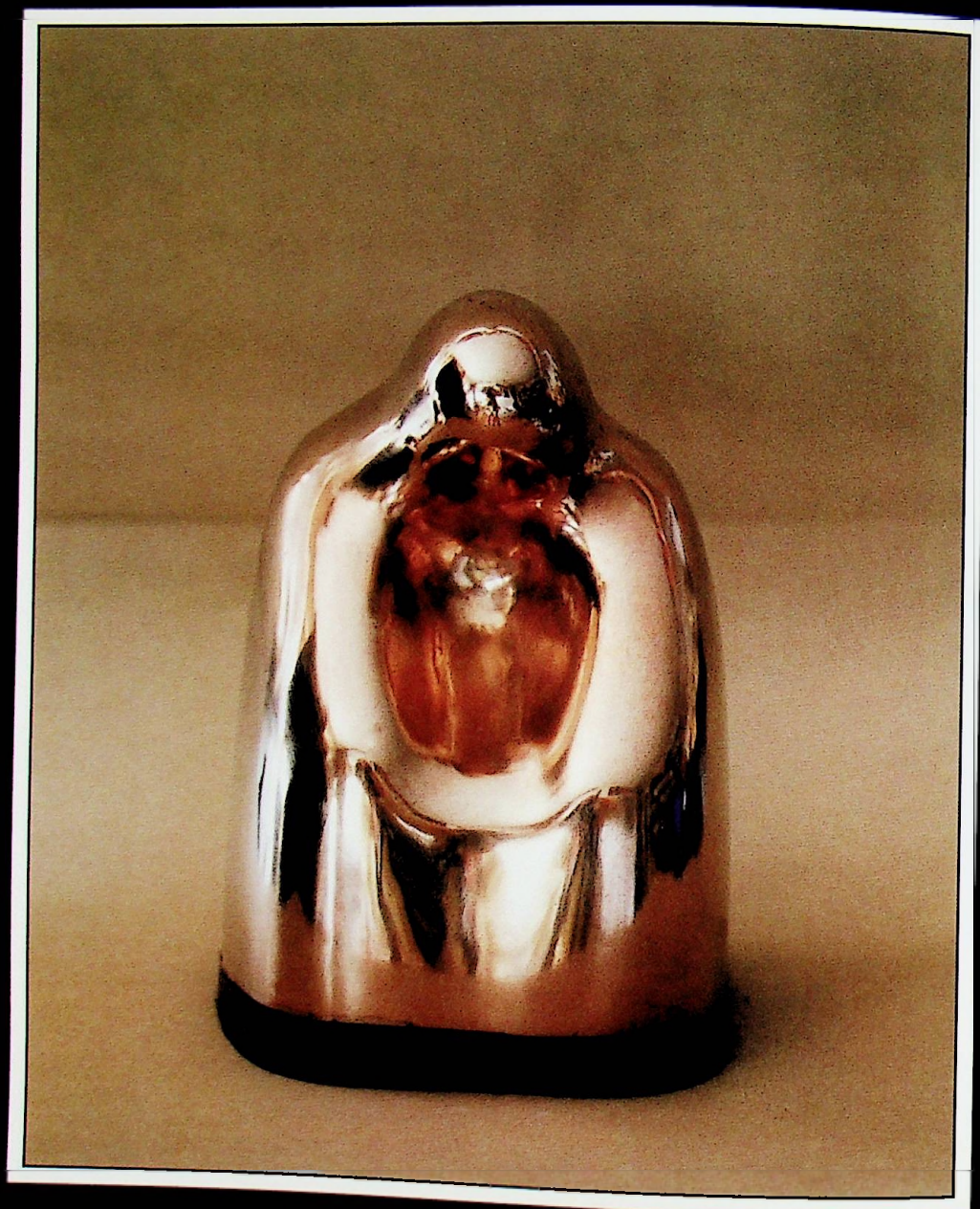
BALERINA 1991, BRONCA

SJEDEĆI AKT 1985, BRONCA

OPA II. 1994, BRONCA

MATI 1991, BRONCA

GOLUB 1990, BRONCA

KLEČEČÍ AKT 1992, BRONCA

EQUUS 1995, BRONCA

TRUDNICA 1993, BRONCA

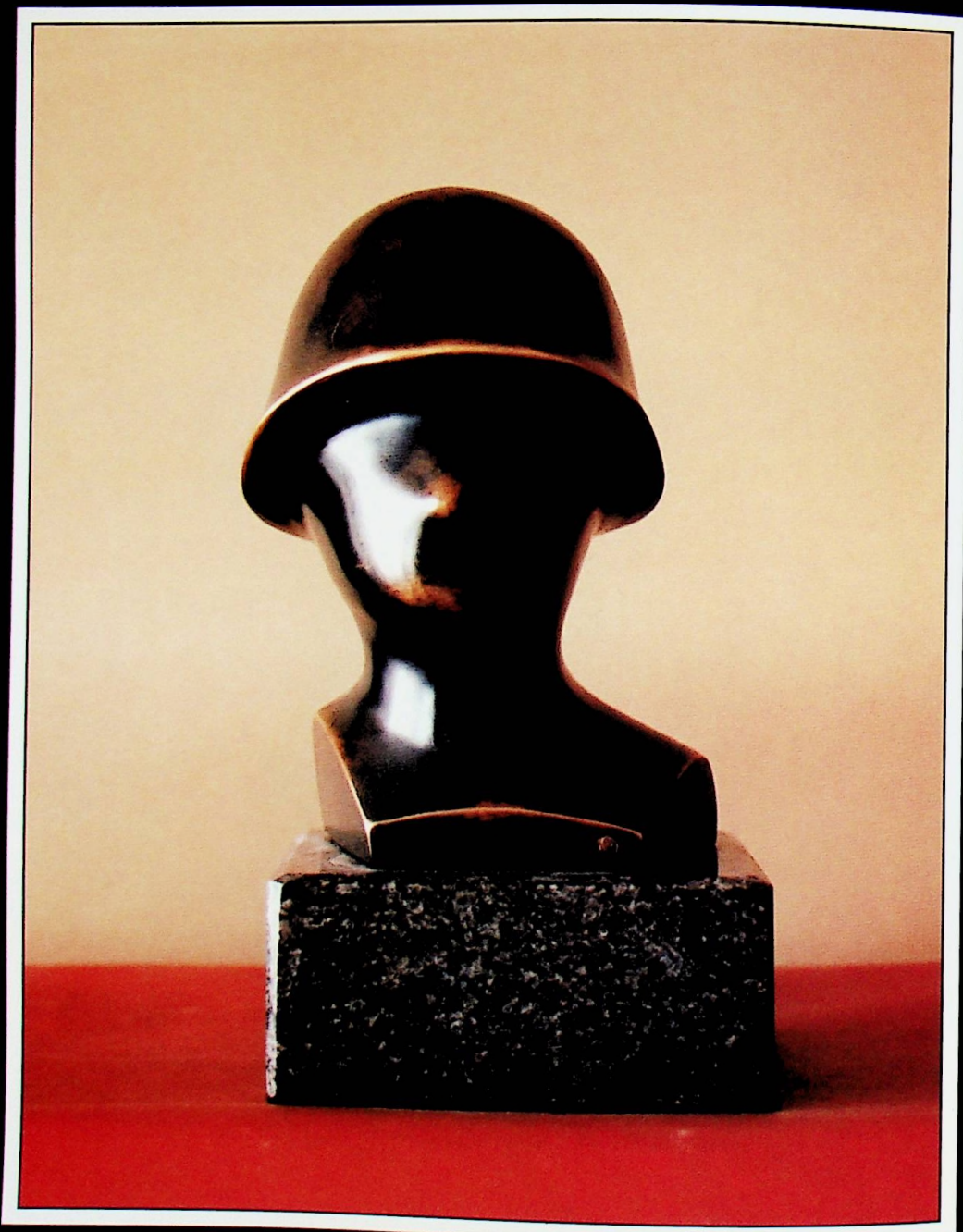
MATI I DIJETE 1993, BRONCA

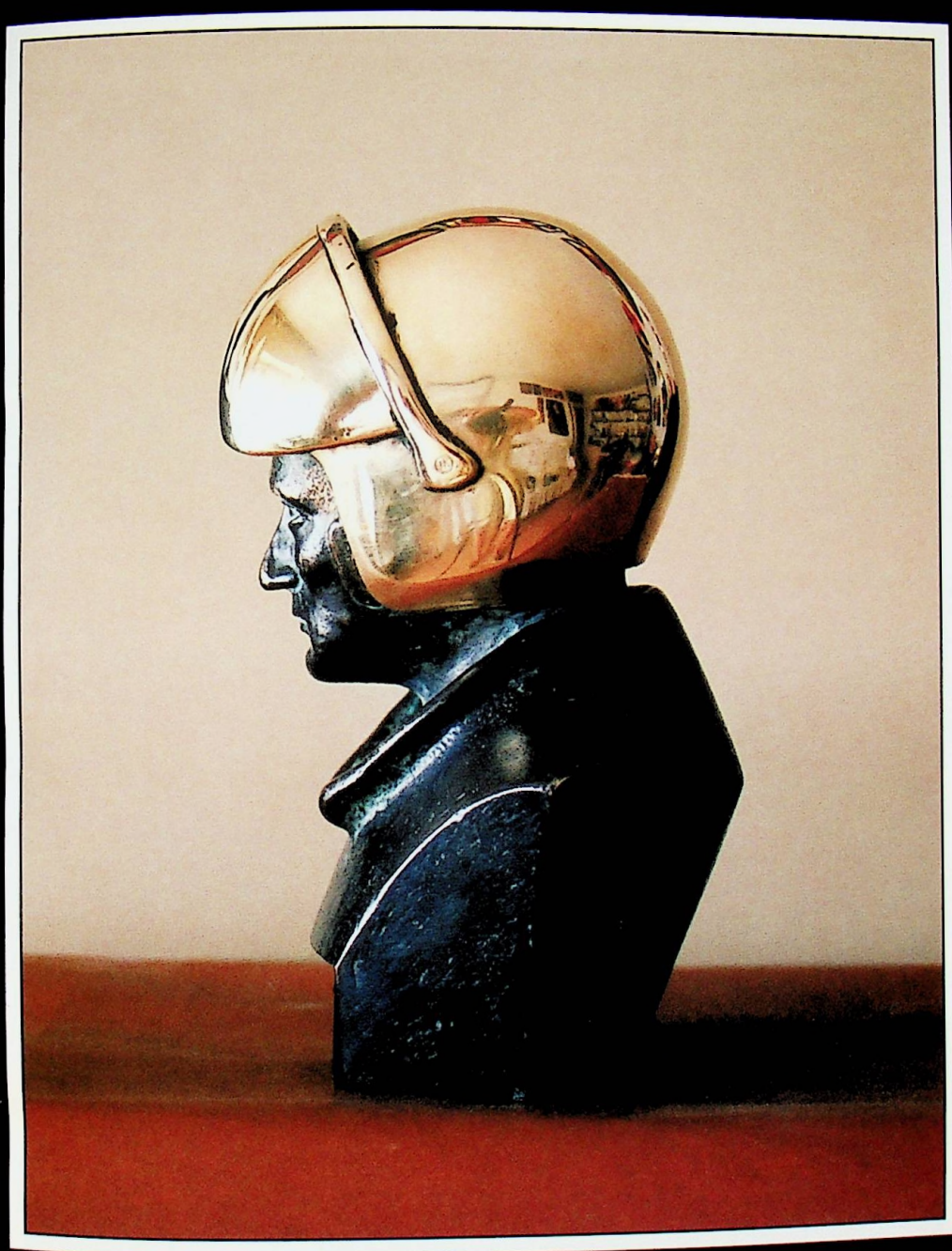
OTAC 1994, BRONCA

PILOT VETERAN 1986, BRONCA

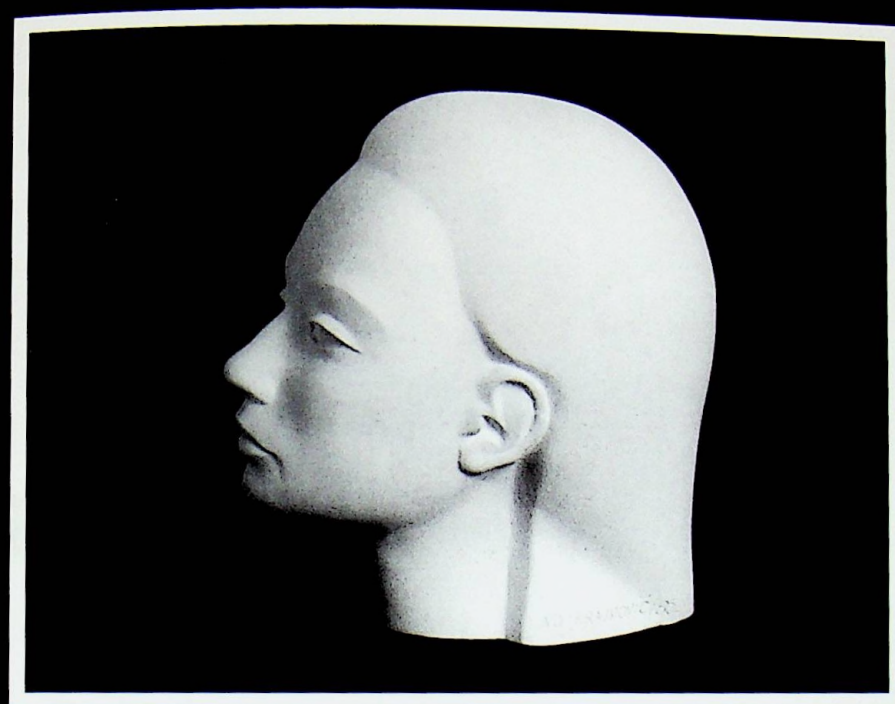
VOJNIK 1991, BRONCA

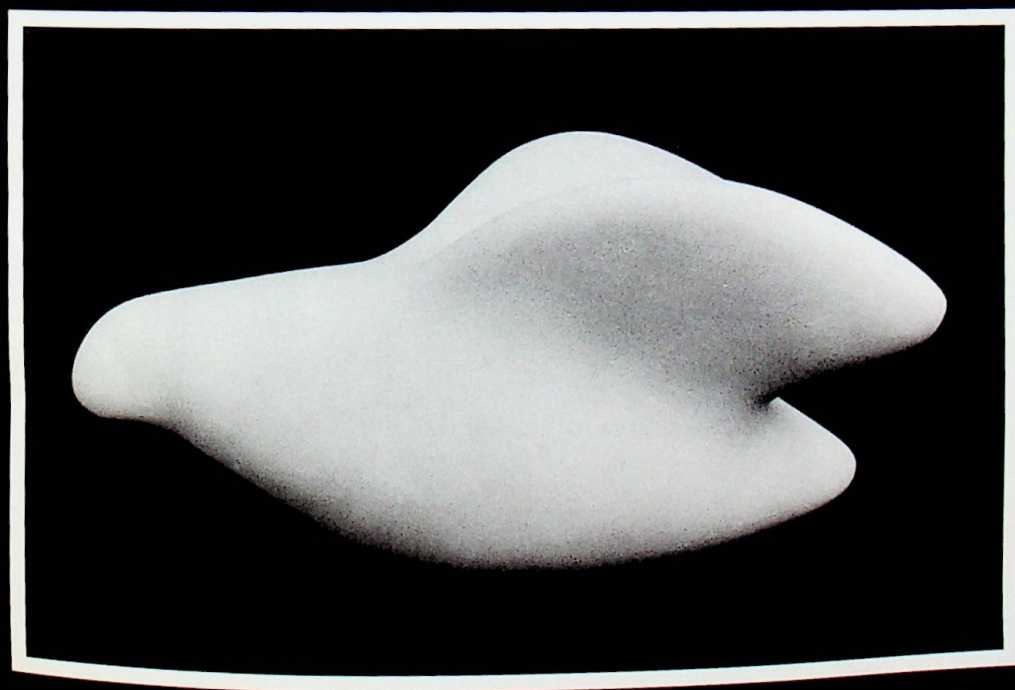
PILOT SA ZLATNOM KACIGOM 1995, BRONCA

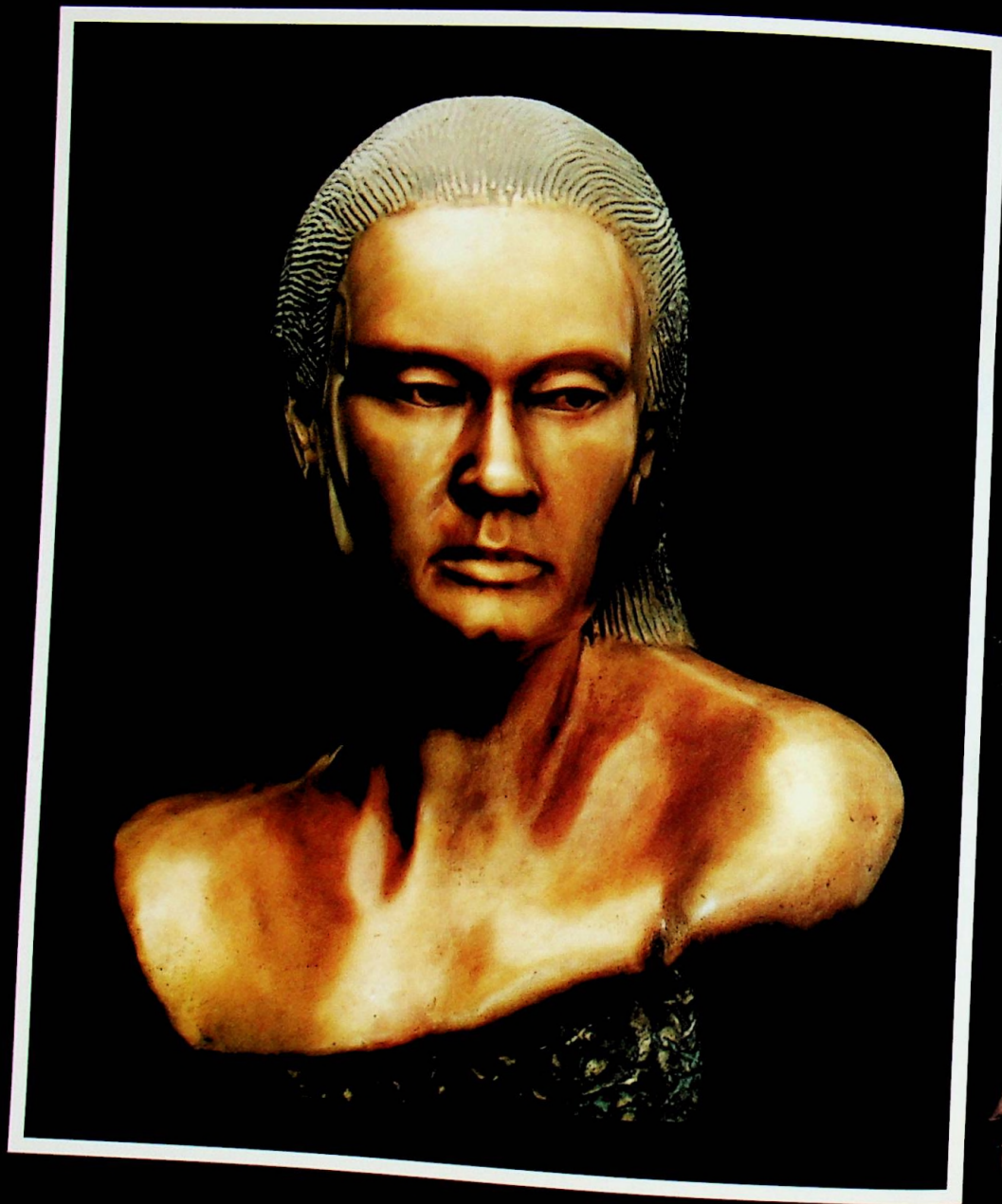
OPA 1993, SADRA

MIRNA 1987, SADRA

GOLUB 1990, SADRA

GOSPODA VANDA 1985, BRONCA

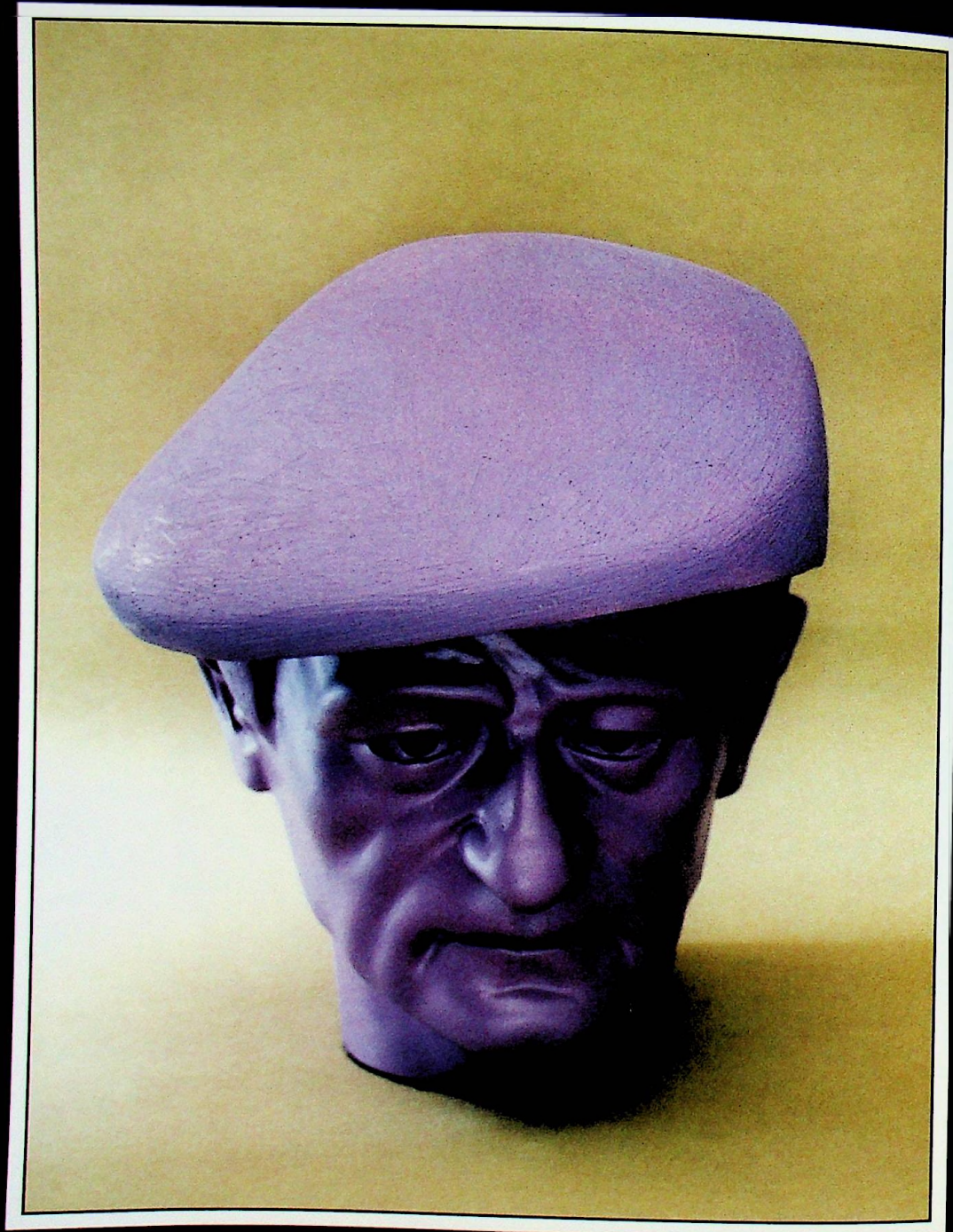
ŠIME VUČETIĆ 1987, SADRŽAJ

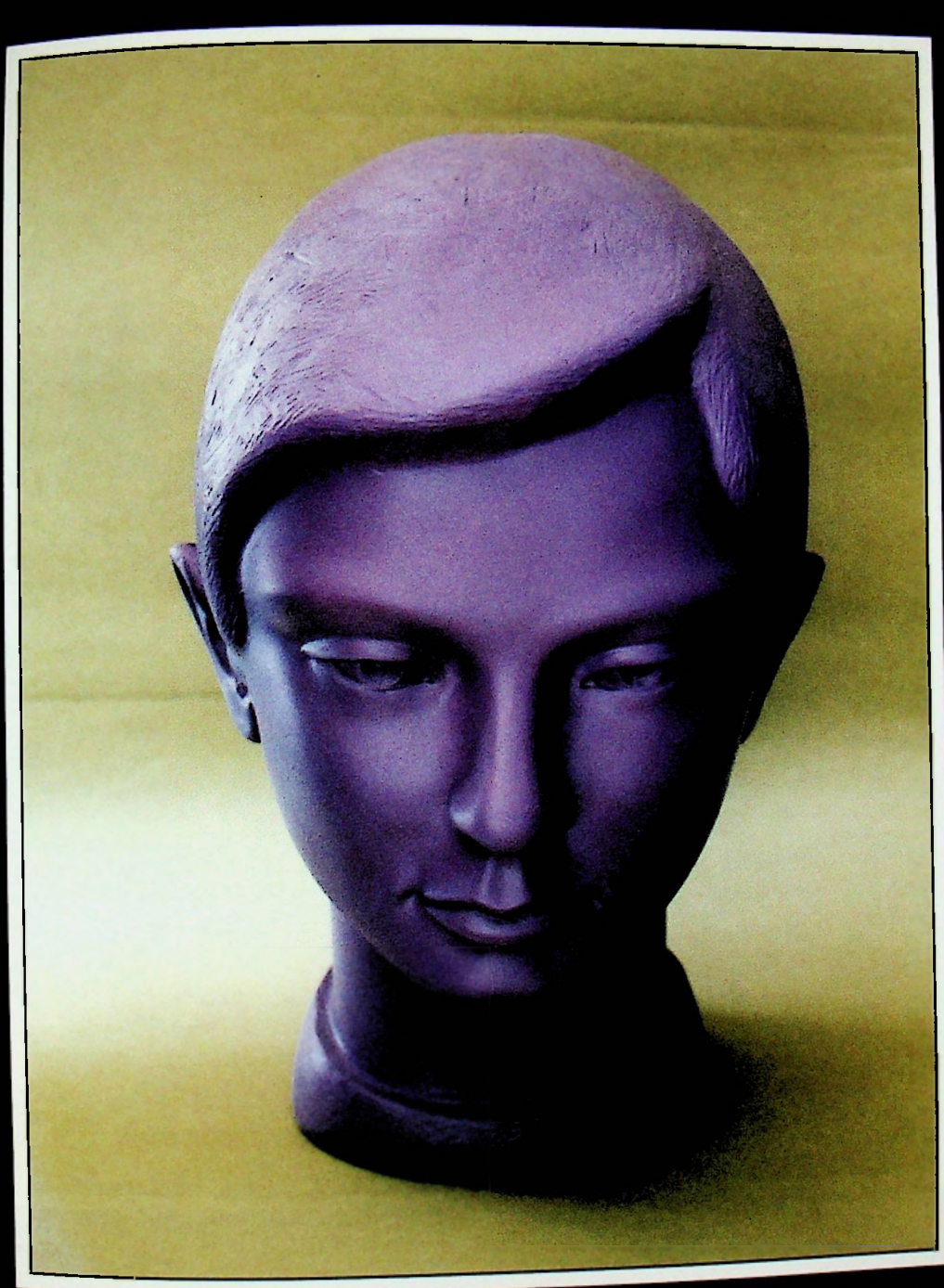
NEVIA 1989, BRONCA

ALEMKA 1989, BRONCA

MICI 1989, SADRA

VLATKA 1995, SADRA

GOSPODA V. 1989, SADRA

GOSPODICA N. 1989, SADRA

1989. god.

DJELO S PUNIM STVARALAČKIM I METJERSKIM POKRIĆEM

(Uz samostalnu izložbu skulpture Ive Krajnovića)

Ivo Krajnović posjeduje sve osobine koje ga izdvajaju iz statusa neprofesionalnog kipara: svojom zanatskom perfekcijom ostavlja dojam umjetnika koji je prošao kroz najrigorozniji akademski odgoj. Možda će netko zaključiti da je upravo njegova strast za metjerskom perfekcijom i sklonost spram hiperrealističke forme u aktualnom kiparskom trenutku potvrda "amaterskog odnosa", ali takav zaključak ne demantira samo antikomfomistički pristup ovog zanimljivog kipara, nego i njegov stvaralački potencijal. Krajnović ne modelira klasicističke figure ili sadrene antičke odljeve sa polica akademskih dvorana na kojima studenti "uče" formu, njegovi su portreti autentične "snimke" živih modela na kojima očitavamo osobnost, njihove individualne osobine. Ovaj daroviti kipar posjeduje nerv izravnog portretiste. Portret je u stvari Krajnovićeva udarna snaga, u portretiranju on je suveren, ne "kopka" neodlučno i plitko po površini forme, on zadire duboko pod kožu svojih modela, prepoznaje i otkriva njihovu pravu prirodu. Možemo biti i zatečeni "dekorativnošću" oblika, kao da su površine porcelanski polirane, previše "pravilne" i "promišljene", ali to je tek privid: u stvari riječ je o redukciji forme, njenom pročišćenju, eliminiraju "suvišnih" detalja i sintetičkom pristupu. Krajnovićevu formu treba prihvatiti upravo takvu kakva jest, ili je apriorno odbiti, jer ona je pitanje jednog koncepta, a ne slučajnog izbora. Ovaj je pristup jedan od mogućih pristupa koji u strukturi našeg stoljeća nije usamljen, posebno od Maillola nadalje.

Premda Krajnović isti postupak primjenjuje na ljudsku figuru, rezultat nije uvijek adekvatan onome u portretu, najautentičniji je u svojim figurama tematski vezanim uz prizore njegove pilotske profesije.

Nema sumnje, da Ivo Krajnović uživa danas izdvojeni položaj u umjetnosti neprofesionalaca. Kako svojim "tehničkim" znanjem, tako i kreativnim potencijalom. On, u stvari, samo formalno spada u krug neprofesionalizma. U svemu. Krajnovićeve mogućnosti zaista nisu ni malo skromne, on to znade i podržava sve svoje ambicije. On je stvaralac na kojeg će se možda jednom računati izvan uskog kruga neprofesionalizma. Premda formalno nije prošao kroz akademski odgoj. Krajnović je solidno školovan kroz tečajeve održane od strane dobrih pedagoga (N. Pečko, N. Koydl, V. Lalin) i mnogo toga u njegovom kiparstvu nije slučajnost nego rezultat velike volje da svlada i perfekcionira zanat. Susret s Krajnovićem susret je s iznimkom koja potvrđuje pravilo, susret je to s izvornim kiparom, uvjerljiv dokaz daje darovitost iznad školskog drila, potvrda da nikada nije kasno postati kipar, jasno, uz pretpostavku da je ta hipoteka darovitosti pokrivena perfekcionizmom i stvaralačkim potencijalom.

Josip Depolo

1990. god.

IVO KRAJNOVIĆ

Kiparstvo je rijetka, samozatjna i gotovo posvećena vrsta čovjekovog dokazivanja vlastitog postojanja. Postoji stotine lakših načina da se intimne strijepnje, zanos i strahovi lakše iskažu i javnosti predoče i tako svoja kreativna prisutnost javno obznani. Ivo Krajnović, međutim, kiparstvo i kiparenje nije izabrao slučajno. Ono je njegov prirodni iskaz, intimna potreba da se šutnjom razgovara i plastikom ispisuje notna matrica. Na toj notnoj matrici tonovi su precizno izvedeni, zvukovi puni, oblici zreli, sadržaji zvonki, puteno rasmusni. Taj kod vlastitog porijekla, prostora rođenja, egzistencijalnih korijena, prve optike zapisa i duhovnih bilješki vidljiv je kod Krajnovića tek opažljivim promatranjem - slavonski signus utisnut je u skulpturu diskretno kao univerzalni civilizacijski znak.

U sve druge tehnike i sadržaje čovjek može ući snagom svoje energije, odabirom i selektivnošću vlastite percepcije - skulpturom pak biva određen, njenim znamenjem i magnetskim poljem fiksirani. Skulptura je naš drugi opredmećeni svijet, čovjekova iluzija o trajnosti i trajanju, o vremenu koje ostaje, životu koji prolazi, svemiru koji traje.

Skulptura je individualni osamljenički vid trošenja života. Ona ništa od drugog ne traži a svima daje. Skulpture zato treba poštivati. Oni su vrsta koja sve više odumire.

Ivo Krajnović svoj život je ipak podredio kiparstvu. Njegov talenat sigurni je залог i garancija njegovog trajanja.

Iz predgovora izložbi Ive Krajnovića u MALOJ GALERIJI ULRICH -Dežmanov prolaz.

Ivo Štivičić

IVO KRAJNOVIĆ

1993. god.

U periodu odumiranja portreta u slikarstvu, kada portret u slici - uglavnom preuzima umjetnička fotografija - portret u kiparstvu ostao je u uobičajenoj formi.

Kipar IVO KRAJNOVIĆ daje u portretu vrlo značajni prilog suvremenoj likovnoj umjetnosti, našem kiparstvu. On je u svakom svom portretu ugradio u psihičkom sadržaju i karakter ličnosti. Posebno se ističe tretiranje forme, koja odražuje izraz profinjenosti umjetnikove majstorske ruke.

Iste karakteristike očituju se i na portretima izrađenim u plaketama. Na svim njegovim portretima se ističe individualnost izraza portretiranih osoba. Od posebnog značenja je opus kipara Krajnovića koji on stvara u sitnoj plastici, u skulpturama veličine do 30 cm visine.

Sa tim skulpturama izgradio je ovaj umjetnik svoje posebno mjesto u našem suvremenom kiparstvu. Figure malog formata, lirskog sadržaja, iako u reduciranoj formi na rubu apstrakcije, osjećamo dubinu i puninu umjetnikovih kreacija do monumentalnosti, uprkos minijaturnih dimenzija. To su djela sa dojmom umjetničke veličanstvenosti.

Značaj i umjetnost opusa kipara Ive Krajnovića osigurali su mu priznanja koja su ga dovela u najviše domete i najviše institucije naše umjetničke stvarnosti. Obzirom na darovitost i mnoga priznanja umjetnik - kipar Ivo Krajnović, duboko se ugradio u našu suvremenu likovnu stvarnost.

Prof. Dr. Antun Bauer

IVO KRAJNOVIĆ

1995. god.

Približavanje znaku u stilizaciji figure, isticanje bitnog kroz pročišćenost volumena, i jasnoću silhete osnovne su karakteristike načina prepoznatljivog u dijelu Ive Krajnovića. Kroz skulpturu čvrste forme i blago razvedene površine Krajnović klasičnim temama daje pečat osobnog viđenja, sačuvavši vezu motivom, razvija oblik (dokidajući deskriptivno) kojim prepoznamo i akt, grupu likova, karakteristične figure s krilima, (kod kojih se javlja vrlo slobodna asocijacija i na Niku Samotračku i Smajićeve anđelke) no u prvom planu je htjenje za sažimanjem, formom, gdje je detalj podvrgnut čistoći plohe i ritmu valovitog kretanja obrisa. Mekoća modelacije prati osnovu anatomske uslovljenosti, ali postavlja i svoje akcente. Tijelo je potka za kiparsku igru kojom se forma napinje, pulsira, smiruje u uleknućima koja su ishodište za novi rast.

Melodioznost linije, skladnost u ukupnosti mase dovede do drugačije ljepote tijela, mogućnosti da se prizvuk erotskog pojavi na novi način. Redukcija oblika dovela je Krajnovića do zanimljivog odnosa ograničenog i geometrijskog, koji u svojoj suprotnosti postaju dio istog promišljanja, pa je oval glave, naznaka grudi, bedara sastavni dio opisa, ali i relativna zadanost geometrijskog oblika. No vitalizam forme dominira, punoća, pritajena snaga, život sam. U odmjerenoj lirskoj sceni Majke s djetetom, Krajnović poetičnošću blisku tretiranju akta, kiparski uvjerljivo, sadržajno prepoznatljivo, s mnogo topline iznosi prisutnost odnosa. Ako je akt koncentrat ljepote, tada je ovaj prizor koncentrat ljubavi. Skulpture zatvorene u sebi, što potiču meditativnost, nasuprot podignutih krila likova, koji samo što nisu poletjeli. Te različitosti donjete su identičnim tretiranjem plohe, u konačnoj realizaciji bronce visokog sjaja, kojom Krajnović i ističe tvornost, no svjetlosnim pomacima, bljeskom dodiruje nematerijalno.

Spajaju se suptilno (slutnja lika) i konkretnost materijala. Dodanog s majstorstvom izvedbe, kojom je svakoj tvorbi data i snaga i treptaj. Segmenat Krajnovićeva opusa posvećena portretima pokazuje zavidnu vještinu realistične opisnosti, a još više proniknuća ka sloju psihološke analize, dodavanju karakternih crta lika. A marna obrada površine bliska je preciznosti medalje, strpljivog kiparskog tkanja.

Ivo Krajnović u raznolikosti interesa svoje poetike ostvaruje umjetnost posebne izražajnosti, i kroz naznake i uronjenosti u detalj dostiže dojmljivu razinu, gdje se skladno poklapaju ideja i ostvarenje.

Stanko Špoljarić

1960.
IVO KRAJNOVIĆ
MODELIRA KĆERKU NADU

BIOGRAFIJA

Ivo Krajnović, rođen je 23. 06. 1931. u Slavonskom Brodu. Diplomirao pilotažu na Zrakoplovnoj akademiji, a strojarstvo na Visokoj tehničkoj školi.

Likovnom umjetnošću se bavi od 1956.g., kada je imao prvu skupnu izložbu.

Kiparstvo uči kod akademskih kipara Franje Ledera i Nikole Pečka, malu plastiku i medaljerstvo kod akademika prof. Želimira Janeša a slikarstvo kod akademske slikarice Vjere Lalin i akademskog slikara Nikole Koydla.

Član je: -HDLU-a
-ULUPUH-a i
-LIKUM-a

Adresa: 10000 Zagreb
Frana Galovića 8
tel: 385 01 221-610

NAGRADE

1987 "ZLATNI KIST"
1997 3. otkupna nagrada za spomenik banu Josipu Jelačiću u Glini.

SAMOSTALNE IZLOŽBE

1989 - Zagreb - Portret galerija LIKUM
(predgovor prof. Josip Depolo)
1990 - Zagreb - Portret galerija LIKUM
(predgovor Ivo Stivičić)
1993 - Zagreb - Portret galerija LIKUM
(predgovor prof. dr. Antun Bauer)
1995- Zagreb - Portret galerija LIKUM
(predgovor prof. Stanko Špoljarić)
1998 - Zagreb - Galerija FORUM
(predgovor prof. Josip Depolo)

1960.
NADA UZ SVOJ PORTRET

1956.
SLIKE SA PRVE SKUPNE IZLOŽBE

1956.

SKUPNE IZLOŽBE

1956.	Skoplje	- Galerija "Dom Armije"
1984.	Zagreb	- Galerija "Školska knjiga"
1985.	Zagreb	- Galerija "Školska knjiga"
1986.	Zagreb	- Galerija "Školska knjiga"
1987.	Kragujevac	- Dom samoupravljača
1988.	Zagreb	- Galerija likovnog društva "Grupa-69"
	Beograd	- Galerija "Sava centar"
	Beograd	- Galerija "Studentski centar"
	Zagreb	- Galerija "Starogradska vijećnica"
	Zagreb	- Galerija Radničkog sveučilišta "Moša Pijade"
	Zagreb	- Galerija JAT-a
1989.	Slavonski Brod	- Salon "Becić"
	Zagreb	- Galerija "Školska knjiga"
	Priština	- Galerija "E. PALLATIT TE RINISE QSHKSE BORO RAMIZ"
	Bos. Brod	- Galerija "Dom sportova"
	Beograd	- Galerija centra za umjetnost i kulturu "Đuro Salaj"
	Zemun	- Galerija "Dom ratnog vazduhoplovstva"
	Zagreb	- Galerija Radničkog sveučilišta "Moša Pijade"
1990.	Slav. Brod	- Galerija "Becić"
	Bos. Brod	- Galerija "Dom sportova"
	Vršac	- Galerija "Aerodrom Vršac"
	Zemun	- Galerija "Ratnog vazduhoplovstva"
1990./91.	Zagreb	- Galerija "ULRICH"
1991.	Opatija	- Galerija Umjetnički paviljon "Juraj Šporer"
1991.	Gradišće	- Galerija "Diozesan museum Eisenstadt Burgenland"
	Roma	- Basilica dei santi Cosmae Damiane"
1991./92.	Zagreb	- Galerija "ULRICH"
1992.	Zagreb	- Galerija "ULRICH"
	Zagreb	- Galerija "Komerički Komerce"
	Bonn	- Kroatische katolische mission"
	Ljubljana	- Galerija državne založbe Slovenije ALKER - Graz Formme
	Contempore	- ALKER
	Neuss	- Caritashaus internatinnal
	Graz	- Galerija "Frome" umjetnici Hrvatske, Slovenije, Austrije, i Danske - ALKER
	Milano	- Padonen
	Zagreb	- Galerija MGC "Gradec" 27. Zagrebački salon
	Sisak	- Galerija "Veliki Kaptol" -ALKER

	Zagreb	- Zagrebački velesajam "ZAF-92"
	Karlovac	- Galerija "Gradski muzej" ALKER
1992./93.	Zagreb	- Galerija "ULRICH"
1993.	Zagreb	- Galerija "ULRICH"
	Zagreb	- Zagreb "Loghaus" natječajna izložba za skulpturu /za dječje selo u Lipiku/
	Zagreb	- Meštrovićev paviljon, "4. Svjetski triennale male keramike Duseldorf - ALKER
	Roma	- Galerija "Dom hrvatskih hodočasnika Dr. Ivan Merz"
	Varaždin	- Gradski muzej" ALKER
1994.	Zagreb	- Galerija "ULUPUH"
	Zagreb	- Galerija "ULUPUH"
	Zagreb	- Galerija "ULUPUH"
	Zagreb	- Galerija "ULUPUH"
	Bjelovar	- Gradski muzej-keramičke minijature
	Bjelovar	- Gradski muzej "Buden"
1994./95.	Zagreb	- Galerija "ULRICH"
1995.	Zagreb	- Galerija "ULRICH"
	Grožnjan	- Galerija "Fontikus" Suvremena keramika u Hrvatskoj
	Grožnjan	- "Amato Art galerija" - 4 godišnja doba
	Zagreb	- Galerija "Mimara" za stradalnike rata
1995./96.	Zagreb	- Galerija "URLICH"
1996.	Zagreb	- Galerija "Zvonimir" za bolnicu "Sestara milosrdnica"
	Zagreb	- Galerija starogradska vijećnica
	Zagreb	- Hotel SHERATON
1996/97.	Zagreb	- Galerija "ULRICH"
1997.	Glina	- Natječajna izložba na temu ban Josip Jelačić /dobitnik 3. otkupne nagrade/
	Zagreb	- Dani tehničke kulture 97" - izložba skulptura u odjelu hrvatskih aeroklubova
1997/98.	Zagreb	- ULRICH - tema AKT

LIKOVNE KOLONIJE

1991. i 1992. Bedekovčina -Tvornica Zagorka- ALKER/ Anti-ratna likovna kolonija - za Dubrovnik i Vukovar, ALKER za pomoć djeci Hrvatske.
1993. Karlovac - Cigłana "Ilovac" ALKER
1995. Dugo Selo - Tvornica emajliranog posuda "Gorica" /za stradalnike rata/
1996. Dugo Selo - Tvornica emajliranog posuda "Gorica" za KBC "Sestre milosrdnice"

KATALOG IZLOŽAKA

1. IKAR, 1995., polirana bronca, 37x21x11cm
2. DEDAL, 1990., polirana bronca, 30x23x14 cm
3. POGLED U PROSTOR, 1995., mat i patinirana bronca, 24x9x7 cm
4. NIKA SAMOTRAČKA, 1995., mat i patinirana bronca, 27x6x5 cm
5. ŽENA "BERDO", 1997., polirana bronca, 28x12x9 cm
6. PRSTEN LJUBAVI, 1995., polirana bronca, 21x13x6 cm
7. BRAĆA, 1995., polirana bronca, 20x15x7 cm
8. MATI II, 1994., polirana bronca 20x17x17 cm
9. STOJEĆI TORZO, 1994., polirana bronca 32x15x14 cm
10. ŽENSKI AKT, 1995., polirana bronca, 38x10x10 cm
11. BRANITELJICA, 1997., patinirana i polirana bronca, 28x6x4 cm
12. BALERINA, 1991., polirana bronca, 34x14x9 cm
13. SJEDJEĆI AKT, 1985., polirana bronca, 17x12x14 cm
14. OPA II, 1994., polirana bronca, 28x13x12 cm
15. MATI, 1991., polirana bronca, 16x11x12 cm
16. GOLUB, 1990., polirana bronca, 20x13x16 cm
17. KLEČEĆI AKT, 1992., patinirana bronca, 10x16x10 cm
18. EQUUS, 1995., patinirana bronca, 16x15x7 cm
19. TRUDNICA, 1993., polirana bronca, 31x9x7 cm
20. MATI I DIJETE, 1993., polirana bronca, 37x9x16 cm
21. OTAC, 1994., patinirana bronca, 34x13x10 cm
22. PILOT VETERAN, 1986., patinirana bronca, 26x14x11 cm
23. PILOT SA ZLATNOM KACIGOM, 1995., /profil/ polirana i mat bronca, 20x10x10 cm
24. VOJNIK, 1991., patinirana bronca, 20x11x11 cm
25. OPA, 1993., sadra,
26. MIRNA, 1987., sadra, 17x22x25 cm
27. GOLUB, 1990., sadra, 20x13x16 cm
28. GOSPOĐA VANDA, 1985., sadra
29. ŠIME VUČETIĆ, 1987, sadra, 19x24x29 cm
30. NEVIA, 1989., patinirana bronca, 25x15x19 cm
31. ALEMKA, 1989., patinirana bronca, 36x19x19 cm
32. MICI, 1989., obojena sadra, 22x26x27 cm
33. VLATKA, 1995., obojena sadra, 17x22x25 cm
34. GOSPOĐA "V", 1989., obojena sadra, 20x36x36 cm
35. GOSPOĐICA "N", 1989., obojena sadra, 15x22x28 cm

Izdavač

KULTURNO INFORMATIVNI CENTAR GALERIJA FORUM

Teslina 16, tel.: 48-10-710

IVO KRAJNOVIĆ

Za izdavača / direktor

ZVONIMIR LISINSKI

IVO KRAJNOVIĆ

Urednik kataloga

VIŠNJA KNEZOCI DABAC

Postav izložbe

VANDA NINIĆ

IVO KRAJNOVIĆ

Odabir radova: Predgovor

JOSIP DEPOLO

Prijevod na engleski

IVANA ZUPPA - BAKŠA

Fotografije

HRVOJE SERDAR

Str. 6, 7, 8, 9, 14, 15, 16, 18, 20, 21, 22, 23,
26, 27, 28, 29, 34, 35, 36, 37, 38 i 39

BRANKO HRKAČ:

Str. 10, 11, 12, 13, 17, 18, 19, 24 i 25

VIŠNJA SERDAR:

Str. 30, 31, 32 i 33

ZDENKA KRAJNOVIĆ:

Fotografije iz 1956. i 1960. god.

Portret snimio

HRVOJE SERDAR

Priprema tiska

 DENONA do.o. Zagreb
Garićgradska 6

Tisak i uvez

 TARGA d.o.o. Zagreb
Ivanićgradska 22

Pomogli pri realizaciji:

 LEVAONICA UMJETNINA UJEVIĆ
Zagreb, Šumečanski put bb

Naklada 1000 komada

1960

Augusta

1948.

